

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/9/2016
Identifikačné číslo spisu: 2014200873
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200873.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Milana Moravu a členiek senátu: JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne: O. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., právne zastúpená: Mgr. Juraj Trokan, advokát so sídlom Vájanského 10, Trnava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Kollárova 8, Trnava, právne zastúpený: Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Námestie SNP 3, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OCDPK-2014/019541/Š1/1 zo dňa 3. novembra 2014, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/236/2014-93 zo dňa 23. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/236/2014-93 zo dňa 23. júna 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 14S/236/2014-93 zo dňa 23. júna 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OCDPK-2014/019541/Š1/1 zo dňa 03.11.2014. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. OU-TT-OCDPK-2014/019541/Š1/1 zo dňa 03.11.2014 žalovaný ako správny orgán príslušný podľa § 2 ods. 1 a 3 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Obce Dechtice Č. Výst. DEC-1197/2003/Ná-49 zo dňa 25.06.2014, ktorým bolo povolené užívanie stavby „Rekonštrukcia námestia a príľahlej časti obce Dechtice“ - časť stavby: zastávka SAD a časť chodníka na pozemku p.č.48/2 v k.ú. L., účel stavby:

inžinierska stavba. Stavba obsahuje: IO 01 - Komunikácie - zmena stavby pozostávala z prestavby zástavového pruhu na ceste II/560 a prestavby príslušného chodníka v pôvodnom priestorovom usporiadaní a v čiastočnej zmene výškového usporiadania na pozemku parc.č. 48/2 v k.ú. L.. Zastávka SAD dĺžky 30,35 m, šírky 2,9 m pri ceste II/560.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný ako druhostupňový správny orgán sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobkyňou, vyhodnotil ich ako neopodstatnené a v plnom rozsahu ich zamietol. Taktiež nezistil, že by napadnuté rozhodnutie žalovaného trpelo namietanými vadami a vyslovil záver, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že žalovaný nepostupoval podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku a teda, že nepreskúmal rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu, krajský súd uviedol, že táto námietka nie je konkrétna a nevyplývajú z nej žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť predmetom súdneho prieskumu a preto ju nepovažoval za dôvodnú. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, ktorou namietala, že nebola informovaná o kolaudačnom konaní a že žalovaný resp. prvostupňový správny orgán si vložil do konania námietky z predchádzajúceho konania krajský súd poznamenal, že žalobkyňa túto námietku nepodložila žiadnymi relevantnými dôkazmi. Žalobkyňa taktiež namietala, že predmetná vec je na krajskom súde už tretíkrát, pričom uviedla, že krajský súd rovnaké kolaudačné rozhodnutie zrušil. Krajský súd aj túto námietku žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú, keď konštatoval, že nie je rozhodujúce, či bolo kolaudačné rozhodnutie už zrušené, keďže išlo o nové kolaudačné rozhodnutie po zrušení pôvodného rozhodnutia a teda ide o iné konanie, v rámci ktorého došlo k preskúmaniu rozhodnutia na základe nových námietok, s ktorými sa žalovaný musel v priebehu konania vysporiadať. Navyše podľa žalobkyne nebolo kolaudačné rozhodnutie preskúmané dostatočne, pretože by inak žalovaný zistil, že neexistuje záväzná stanovisko príslušného regionálneho úradu verejného zdravotníctva. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že v spisovom materiáli sa nachádza stanovisko podané Regionálnym úradom verejného zdravotníctva v Trnave zo dňa 09.12.2012 a preto túto námietku nepovažoval za dôvodnú. Pokiaľ sa týka námietky žalobkyne, že stavba je umiestnená vo vjazde, krajský súd mal za to, že ide o námietku, ktorá mohla byť vznesená žalobkyňou v územnom konaní, resp. v stavebnom konaní a nie v konaní kolaudačnom. Žalobkyňa teda mala možnosť vyjadriť sa k priestorovému zámeru a k umiestneniu zastávky v územnom konaní, ako aj v konaní pred vydaním stavebného povolenia, pričom zdôraznil, že tieto rozhodnutia už nadobudli právoplatnosť. K námietke žalobkyne týkajúcej sa presiahnutia hluku, ktorou namietala, že správne orgány nezohľadnili protokol a meraní emisií hluku v stavbách č. 10/2006-200/Tn zo dňa 12.04.2006 krajský súd poukázal na vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Trnave č. RUVZ/2008/03590 zo dňa 09.12.2008, ktoré je uvedené aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a z ktorého vyplýva, že dominantným zdrojom hluku na ceste II. triedy je celková doprava. K samotnému protokolu krajský súd uviedol, že vychádza z nesprávneho východiska, pretože sa v ňom nekonštatuje, že vybudovaný nový zastávkový pruh nemá vplyv na imisie hluku, nakoľko nebola zmenená vzdialenosť v minulosti vybudovaného zastávkového pruhu od rodinného domu v spoluvlastníctve žalobkyne a taktiež v ňom nebol zisťovaný vplyv realizovanej rekonštrukcie zastávky na imisie vo vzťahu k rodinnému domu žalobkyne a protokol vychádzal z meraní hlučnosti pri sústavne otvorenom okne ako aj z neplatnej právnej úpravy, ktorou bolo Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 40/2002, ktoré bolo dňom 01.06.2006 zrušené. Krajský súd taktiež z obsahu spisového materiálu zistil, že zo strany obce bola snaha vybudovať protihlukovú bariéru medzi zastávkou a stavbou žalobkyne, s čím žalobkyňa nesúhlasila. Námietku žalobkyne, ktorou namietala, že obec Dechtice má v inej časti obce vhodnejšie priestory na vybudovanie zastávky krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na to, že už v predchádzajúcich konaniach bolo viackrát zisťované, či uvedená zastávka nemôže byť postavená v inej lokalite, pričom boli vyžiadané stanoviská príslušných orgánov, ktoré sa vyjadrovali k riešeniu umiestnenia zastávky. V týchto konaniach bolo zistené, že najvhodnejšie riešenie z hľadiska ochrany a bezpečnosti občanov je riešenie zastávky tak, ako bola vyriešená v predmetnom konaní. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, ktorou namietala, že obec Dechtice ako stavebný úrad konala v danom prípade s časovým odstupom, čím došlo k prieťahom a ani s námietkou o oneskorenom odstúpení odvolania žalobkyne zo strany obce Dechtice. Mal za to, že nejde o takú vadu, ktorá by bola dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Krajský súd zaujal právny názor aj k námietkam predloženým mu dňa 16.06.2016, ktoré vyhodnotil ako podané po uplynutí 2 mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia žalovaného, na ktoré námietky sa neprihliada. Uvedenými námietkami žalobkyňa namietala, vecnú nepríslušnosť správneho orgánu a nezákonnosť kolaudačného rozhodnutia z dôvodu nedodržania procesného postupu resp. neumožnenia vznesenia námietok žalobkyňou. K námietke žalovaného, ktorou namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne krajský súd poznamenal, že z ustanovenia § 78 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) vyplýva, že ak stavebný úrad zlúči s kolaudačným konaním konanie o zmene stavby pred jej dokončením, sú účastníkmi konania aj tí účastníci stavebného konania, ktorých by sa zmena mohla dotýkať a teda mal za to, že žalobkyňa je osobou oprávnenou na podanie správnej žaloby. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že zmeny stavby boli zakreslené do projektovej dokumentácie predloženej pri kolaudačnom rozhodnutí, ale na základe týchto zmien nedošlo k zmene v šírkovom usporiadaní predmetnej časti stavby, ktorá bola zásadnou požiadavkou žalobkyne, keď žiadala určiť odstup hranice zastávky od svojho domu na viac ako 3 m. Krajský súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že zmena stavby spočívala v zmene dĺžky zastávky, šírky a spádu zastávky, pričom pôvodná dĺžka bola určená na 33m a po zmene stavby bola táto dĺžka skrátená na 30,35 m, šírka bola určená z 3,25 m na pôvodných 2,9 m a spád zastávky z 2% na 7,9%. Vzhľadom na to, že došlo k zmene dĺžky, šírky a spádu zastávky a tieto zmeny nezasiahli do právneho postavenia žalobkyne nemohlo dôjsť ani k zásahu do jej práv, keďže nedošlo k zmene priestorových pomerov v rozpore s jej požiadavkami.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní poukázala na to, že podľa § 81 ods. 1 stavebného zákona je predmetom kolaudačného konania okrem iného skúmanie, či skutočné zrealizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení. Účastníci konania môžu svoje námietky a stanoviská ku konaniu uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní. Uvedené podmienky neboli dodržané. Mala za to, že v samotnom kolaudačnom rozhodnutí správny orgán uviedol, že nie je dodržaná odstupová vzdialenosť podľa § 6 ods. 6 Vyhlášky MŽP SR č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, čo samo o sebe nespĺňa požiadavku ochrany zdravia osôb. Táto skutočnosť je navyše zdôraznená výsledkami protokolu o meraní imisii hluku v stavbách č. 10/2006-200/Tn zo dňa 12.04.2006, ktorý bol žalobkyňou predložený ešte v konaní č. 14S/309/2005 a č. 20S/2/2011 na Krajskom súde v Trnave. Z tohto protokolu vyplýva, že celkový dopravný hluk počas dňa dosahuje 46,5 dB, pričom len samotný hluk z autobusov dosahuje 42,8 dB. Celkový dopravný hluk počas noci dosahuje 41,9 dB a hluk z autobusovej dopravy 38,2 dB. V oboch prípadoch je prípustná hladina zvuku prekročená. Taktiež namietala, že stavebný úrad jej neoznámil začatie stavebného konania podľa § 61 ods. 1 stavebného zákona, ani jej neurčil možnosť uplatnenia námietok podľa § 61 ods. 3 stavebného zákona. Žalobkyňa na pojednávaní predložila aj posudok, ktorý si dala vypracovať samotná obec Dechtice, pričom z tohto posudku vyplynulo, že stavba je ešte aj v rozpore so samotným stavebným povolením posunutá k domu. Túto skutočnosť správny orgán nespomína, avšak ju potvrdzuje tým, že v žiadosti o výnimku žiadal aj o výnimku v priečnom sklone samotného nástupišťa, aby vyriešil neprimeraný sklon vjazdu spôsobený posunom stavby k domu žalobkyne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nebola informovaná o kolaudačnom konaní, keď z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by ju správny orgán vyzval na vznesenie námietok v správnom konaní. Napadnutý rozsudok krajského súdu vykazuje znaky arbitrárnosti, pretože krajský súd v predchádzajúcich konaniach rozhodol, že uvedené kolaudačné rozhodnutie ako aj zmena stavby nie je zákonná, pričom uvedenými rozsudkami boli zrušené rozhodnutia správneho orgánu nie z procesného hľadiska, ale z dôvodu nedodržania zákonných ustanovení, a to najmä nedodržania odstupu 3 m od priečelia domu, umiestnenia v mieste vjazdu a z dôvodu hlučnosti potvrdených v oboch meraniach. Ďalej namietala, že umiestnenie stavby vo vjazde je skutočnosťou, ktorá zakladá rozpor s požiadavkami v zmysle § 81 ods. 1 stavebného zákona v tom, že takéto riešenie ohrozuje záujmy žalobkyne a nespĺňa požiadavky bezpečnosti technických zariadení, nakoľko takéto riešenie je v rozpore so zákonom č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Zdôraznila, že najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 2Sžp/6/2013 zo dňa

18.09.2013 jasne konštatoval, že sa musí skúmať hluková záťaž v každom konaní vrátane kolaudačného konania, pričom sa posudzuje hluk z pozemnej dopravy ako celku. Zvýšené hodnoty potvrdil aj Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Trnave. Nestotožnila sa ani so záverom krajského súdu, ktorý si podľa jej názoru bez dôkazov osvojil ničím nepodložené závery žalovaného, že meranie hluku v zmysle protokolu zo dňa 12.04.2006 bolo vykonané pri otvorenom okne. Záverom krajskému súdu vytkla, že sa nevysporidal s jej námietkou vecnej nepríslušnosti konajúceho orgánu, keď mala za to, že bez ohľadu na čas jej podania bol krajský súd v zmysle § 250j ods. 3 druhá a tretia veta O.s.p. povinný sa touto námietkou zaoberať.

5. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu nebolo podané.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p., v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

7. Podľa § 491 ods. 1 S.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

9. Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so zásadnými námietkami žalobkyne uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

10. Podľa § 244 ods. 1 a 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

11. Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

12. Najvyšší súd dáva do pozornosti to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je

podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

13. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

14. Podľa § 77 stavebného zákona, kolaudačné konanie vykonáva stavebný úrad, ktorý vydal stavebné povolenie alebo povolil terénne úpravy, ťažobné a im podobné alebo s nimi súvisiace práce, ako aj informačné, reklamné a propagačné zariadenia.

15. Podľa § 78 ods. 2 stavebného zákona, ak stavebný úrad zlúči s kolaudačným konaním konanie o zmene stavby pred dokončením, sú účastníkmi konania aj tí účastníci stavebného konania, ktorých by sa zmena mohla dotýkať.

16. Podľa § 80 ods. 1 stavebného zákona stavebný úrad oznámi účastníkom konania, obci, ak nie je stavebným úradom príslušným na kolaudačné konanie, a dotknutým orgánom začatie kolaudačného konania najmenej 10 dní pred ústnym pojednávaním spojeným s miestnym zisťovaním.

17. Podľa § 80 ods. 2 stavebného zákona v oznámení o začatí kolaudačného konania upozorní stavebný úrad účastníkov a dotknuté orgány, že námietky a stanoviská môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne.

18. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

20. Odvolací súd v súvislosti s konštatovaním správnosti odvolaním napadnutého rozsudku považoval za podstatné poukázať na aplikáciu koncentračnej zásady, ktorá je v prípade zlúčenia konania o zmene stavby pred dokončením s kolaudačným konaním upravená v ustanovení § 61 ods. 1 a § 80 ods. 1 a 2 stavebného zákona. Najvyšší súd dáva do pozornosti to, že zmyslom časovej koncentrácie konania je skrátiť konanie a zabrániť prípadným priesťahom spôsobenými účastníkmi konania napr. z dôvodu oneskoreného uplatnenia námietok a pripomienok. V prípade oneskoreného podania námietok a pripomienok správny orgán na ne nesmie prihliadnuť. Taktiež nesmie prihliadnuť ani na námietky, ktoré mohli byť účastníkmi uplatnené skôr, napr. na námietky, ktoré mohli účastníci uplatniť v konaní o umiestnení stavby, stavebnom konaní a pod. K aplikácii koncentračnej zásady v správnom konaní zaujal právny názor aj najvyšší súd napr. v rozhodnutí sp.zn. 3Sžhuv/4/2008, v ktorom konštatoval, že následky aplikácie zásady koncentrácie konania spôsobujú zánik procesného práva účastníka konania a poukázal na to, že ide o obdobu preklúzie (tá sa však uplatňuje v oblasti hmotnoprávných vzťahov) a prenesenie tohto princípu do procesných vzťahov znamená prekludovanie práva označovať a predkladať dôkazy. Typickými prípadmi, v ktorých sa uplatňuje zásada koncentrácie konania sú práve konanie o umiestnení stavby, stavebné konanie a kolaudačné konanie, ktoré konania na seba nadväzujú. Konanie o umiestnení stavby predchádza stavebnému konaniu a rozhodnutie v ňom vydané musí byť v súlade s územným plánom. Taktiež v stavebnom konaní pri vydaní stavebného povolenia je nutné vychádzať z

územného rozhodnutia. V kolaudačnom konaní sa kontroluje súlad zrealizovanej stavby so stavebným povolením a územným rozhodnutím. Vo vzťahu k aplikácii zásady časovej koncentrácie konania je potrebné uviesť, že uplatňovanie námietok v kolaudačnom konaní v súvislosti umiestnením stavby by nebolo na mieste, keďže účelom tohto konania nie je otázka umiestnenia stavby ako takej, ale jeho podstata spočíva v posúdení, či je stavba umiestnená tak, ako je to uvedené v územnom rozhodnutí a taktiež, či bola stavba zrealizovaná v súlade so stavebným povolením.

21. V danom prípade spočívala zmena stavby v zmene dĺžky zastávky, šírky a spádu zastávky, pričom pôvodná dĺžka bola určená na 33 m a po zmene stavby bola táto dĺžka skrátená na 30,35 m, šírka bola určená z 3,25 m na pôvodných 2,9 m a spád zastávky z 2% na 7,9%. Vzhľadom na to, že zmenou stavby pred dokončením sa stavba oproti pôvodnému stavebnému povoleniu z hľadiska rozmerov zmenšila, námietky žalobkyne (ktorými spochybňovala najmä umiestnenie dotknutej stavby) neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného, keďže vydaním tohto rozhodnutia nemohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do jej subjektívnych práv. Podľa názoru najvyššieho súdu sa námietky vznesené žalobkyňou v podanej žalobe týkali predovšetkým otázky umiestnenia dotknutej stavby a preto musel prisvedčiť správnosti záverov krajského súdu, že námietky týkajúce sa nedodržania iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorými žalobkyňa namietala nezákonnosť napadnutých rozhodnutí správnych orgánov bolo potrebné s poukazom na vyššie uvedené uplatniť už v územnom konaní.

22. V súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorou poukazovala na predchádzajúce tri konania a rozhodnutia krajského súdu, ktorými dvakrát žalobkyňi vyhovel, avšak v danom prípade žalobu zamietol, najvyšší súd uvádza, že v týchto predchádzajúcich konaniach boli žalobkyňou uplatnené v zásade rovnaké námietky, ako námietky uplatnené v tomto preskúmovacom konaní. Je pravdou, že s týmito námietkami sa krajský súd vo svojich skôr vydaných rozhodnutiach vysporiadal inak, avšak nesprávne, keďže nebola vzatá do úvahy práve vyššie zmienená potreba aplikácie koncentračnej zásady, ktorá bola pre posúdenie veci zásadnou.

23. K námietke žalobkyne, ktorou poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžp/6/2013 zo dňa 18.09.2013 z ktorého vyplýva, že hluková záťaž sa musí skúmať v každom konaní vrátane kolaudačného konania, pričom sa posudzuje hluk z pozemnej dopravy ako celku, najvyšší súd uvádza, že táto námietka bola v konaní zohľadnená, keď z vyjadrenia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Trnave č. RUVZ/2008/03590 zo dňa 09.12.2008 nepochybne vyplynulo, že dominantným zdrojom hluku na ceste II. triedy je celková doprava.

24. V súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorou krajskému súdu vytýkala, že sa nevysporiadal s jej námietkou vecnej nepríslušnosti konajúceho orgánu, keď mala za to, že bez ohľadu na čas jej podania bol krajský súd v zmysle § 250j ods. 3 druhá a tretia veta O.s.p. povinný sa touto námietkou zaoberať, najvyšší súd uvádza, že na vady konania vyplývajúce z ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. súd prihliada bez ohľadu na to, či boli namietané v žalobe alebo nie, resp. či tieto vady boli žalobkyňou namietané po uplynutí lehoty v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p, keďže rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný. Na uvedené nedostatky konania však súd prihliada v ktoromkoľvek štádiu preskúmovacieho konania, t.j. nielen v konaní pred krajským súdom, ale aj v rámci odvolacieho konania. Najvyšší súd preto v odvolacom konaní posúdil aj otázku, či preskúmané rozhodnutia vydal orgán, ktorý na to bol podľa zákona oprávnený. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že v predmetnej veci rozhodovala v prvom stupni obec Dechtice o povolení užívania stavby - zastávky SAD pri ceste II/560 a časti chodníka. Podľa § 8 ods. 6 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách zastávka nie je súčasťou pozemnej komunikácie a teda nie je ani súčasťou cesty II. triedy. Z ustanovenia § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. vyplýva, že pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu pre miestne komunikácie a účelové komunikácie vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. V danej veci Obec Dechtice rozhodovala ako orgán oprávnený podľa § 120 ods. 1 stavebného zákona a § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. Rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžp/13/2012 nebolo možné aplikovať na prejednávajúcu vec, keďže v tomto konaní obec Dechtice rozhodovala ako špeciálny stavebný úrad v rámci preneseného výkonu štátnej správy, pričom v

uvedenom rozsudku rozhodovala obec ako všeobecný stavebný úrad. Obec Dechtice ako stavebný úrad nemohla postupovať ani podľa § 119 ods. 3 stavebného zákona, nakoľko by tento postup odporoval ustanoveniu § 77 stavebného zákona, keďže stavebné povolenie bolo vydané tým istým orgánom, ktorý pokračoval v kolaudačnom konaní. V predmetnej veci bolo stavebné povolenie vydané okresným úradom, ale po zmene právnej úpravy sa takýmto orgánom stala obec Dechtice, pričom v čase jej rozhodovania ustanovenia § 119 ods. 3 stavebného zákona nebolo účinné. O odvolaní žalobkyně následne rozhodol žalovaný ako odvolací správny orgán príslušný podľa § 2 ods. 1 a 3 zákona č. 180/2013 Z.z. a § 3 ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. Najvyšší súd preto v odvolacom konaní nezistil vadu konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia s poukazom na § 250j ods. 3 O.s.p.

25. S poukazom na vyššie uvedené preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil.

26. O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobkyňa v tomto konaní úspech nemala. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.